

ПВО-УОГ

[Приміт]

Їде, їде потяг, мчить неначе птах. Колеса миготять, блимає в очах. Колеса миготять, блимає в очах.

Ш-ш-ш-ш-ш-ш-у-у-у.

Я дивлюся на поля і луки, на ліси й небо, або поля і луки, ліси й небо дивляться на мене, як це буває з безоднею, в яку ви зазираєте доти, доки вона не зазирне у вас чи якось так, і про це я можу розповідати, можу вам про це розповісти, наприклад, тут і зараз, тимчасом як усе за вікнами минає, а я навіть не поворухнуся, і час — він грає мені на руку, за вікном пролітають роки, але тут, усередині, все зупинилося разом зі мною.

* Тут і далі в квадратних дужках назви розділів подано відповідно до орфографічних норм української мови. — Тут і далі — прим. пер.

Мчимо швидше, ніж річка, та, в яку я не ввійду двічі, тричі, сотню разів, категорично не ввійду! Вдалині, в цій річці я бачу, як пливе Марена. Смерть пливе за водою, нове літо до нас іде. Я торкаюся кишені, у мене там завжди схований камінь. За звичкою.

Проте річки за вікном уже немає.

Замість річки — ми вдвох, Магдаленка і я, запускаємо повітряного змія, який летить, летить, летить над кукурудзяним полем, і це поле сповнене сміху Магдаленки, коли вона розмотує з пальців мотузку, ніби подає її вітрові.

Та-дам, та-дам.

Замість змія — татове обличчя, на якому за коротку мить промайнули чотири пори року. Він хоче щось сказати, але натомість його рот перетворюється на щораз вужчу лінію. Українська пісня лине від церкви —

та-дам, та-дам.

Тато — розлоге дерево, а піді мною зламалася його гілка, я падаю, і за мною сипляться стиглі абрикоси. Карамель гавкає. Враз щось тріснуло, але це не гілка. Моя рука під кумедним кутом.

Коріння муляє спину. Ніс Карамеля на моєму чолі. Адам кричить: «Марі!».

Спортзал заповнений людьми, зігнутими в позі верблюда*. «Дихайте поверхово, щоб у голові не паморочилося, — чую голос тренерки і сторчголов спостерігаю за всіма іншими, які також стоять догори дригом. — Дихайте пов...» — чую сторчголов. Поки не затамую подих.

Та-дам, та-дам.

Мамина спина між одвірками, її ноги лише промайнуть над порогом, коли вона тихенько вислизне з дому. Зі свого сховку в передпокої я прислухаюся до клацання замка і спостерігаю, як ручка повертається в горизонтальне положення, коли мама обережно, тихесенько, по-во-лень-ки відпускає її з іншого боку.

Та-дам, та-дам.

Рука Магдаленки — це пістолет, який вона тримає біля скроні й натискає спусковий гачок.

Та-дам, та-дам.

А вода, ця вода! Вода крижана...

* Йога; санскритська назва цієї пози: уштрасана (уштра — верблюд, асана — зручне положення тіла).

Та-дам... Татове обличчя. Сміх Магдаленки.
Облизати носа. Дихайте пов... Натискає пуско-
вий гачок. По-во-лень... Адам. Кричить. Марі!
Грюк-грюк.
Ну, а відтак — ти. Відчиняєш мені двері.
Та-дам-та-дам, та-дам-та-дам.

Я — це я.

Кожен є кимось іншим,

але я — це я.

Те, що зорі — моя голова.

Мілена Лукешова «Як влаштований світ.
Життя сучасності для наймолодших школярів»

ПЕВХА КХАФКИМА

[Перша частина]

Кажуть, цієї дівчини, яка лягла на колію метро, ніхто не помітив. Мовляв, вона спустилася сходами, якраз біля гирла тунелю, перед самою чорною дірою, — просто спустилася, лягла на спину перпендикулярно до шпали потилицею на край рейки. А потім вона чекала. Очікувала потяга метро на лінії «Летняни — Гаї».

І ця дівчина тепер лежить у моїй голові, точно перпендикулярно, точно на краю. Я бачу її, як вона стоїть у підземці, можливо, кілька хвилин, а може, й годин, і з кожним наступним вагоном, що зупиняється, вона зникає з моїх очей у масі людей, які виходять, розчиняється і зникає, і знову виринає, а коли простір навколо неї стає безлюдним — вона тут стоїть так само, як стояла хвилину тому, ніби крізь неї щойно прокотилася хвиля, що ледь лизну-

ла берег і знову відступає. А відтак, за певний час, за скількись часу — дівчина вирішує сама, повільно підходить до бетонного краю, спускається сходами, одна, друга, третя, лягає на колію, перпендикулярно, потилицею на рейку — на її голівку, бо саме так називається ця верхівка рейки.

Я міркую про те, чи розплющені в неї очі.

Міркую, чи боїться вона.

Міркую, чи відчуває вона полегшення.

Я міркую про цю дівчину, й про голову, непомітно відокремлену від її тіла, коли вона очікувала потяга метро на лінії «Летняни — Гаї».

Та-дам.

У дитинстві я хотіла стати фокусницею. Ще й дотепер іноді хочу. Та насамперед я прагнула цього малою. Я записувала з телевізора на відеокасети серіал із Девідом Копперфілдом, переглядала найцікавіші сцени й тренувалася разом із ним перед екраном. А інколи по телику в «Золотій решітці»*, чи ще якомусь естрадному шоу, пока-

* Розважальна чеська телепередача.